

253/54

In the Supreme Court of South Africa
In die Hooggeregshof van Suid-Afrika

(.....)
DIVISION).
AFDELING).

APPEAL IN CRIMINAL CASE.
APPEL IN KRIMINELE SAAK.

Appellant.

VERSUS

Respondent.

Appellant's Attorney.....
Prokureur van Appellant

Respondent's Attorney.....
Prokureur van Respondent

Appellant's Advocate.....
Advokaat van Appellant

Respondent's Advocate.....
Advokaat van Respondent

Set down for hearing on:—
Op die rol geplaas vir verhoor op:—

9.45 - 12.50 . . . A.V.

Compiègne, C.T., Schreiner, v. Hazzard, Hazzard,
& Fagan, v. A.

— Appeal v. Hazzard & Fagan.

1/5/55

IN DIE HOOGGEREGSHOF VAN SUID-AFRIKA.

(APPÊL-AFDELING).

In die saak tussen:-

JOHN ALWYN

Appellant

en

REGINAM

Geappelleerde

Voor:- Centlivres, H.R., Schreiner, van den Heever,

Hoexter et Fagan, RR.A.

Gehoor op:- 30 Maart, 1955.

Uitspraak gelewer:-

9/5/1955.

VAN DEN HEEVER, R.A.

UITSpraak.

Appellant is in die magistratuurshof, Worcester, skuldig bevind op twee aanklagte van oortreding van Art. 11 (b) van Wet No. 44 van 1950 geloes met Art. 1 (1) (ix) van daardie Wet soos gewysig. Hy is veroordeel tot nege maande dwangarbeid op elke aanklag. Na 'n mislukte beroep op die Kaapse Provinsiale Afdeling kom Appellant na hierdie hof in derde instansie.

Die kern van die aantygings teen Appellant is dat hy persoonlik of deur die mond van andere vir wie se uitlatings hy verantwoordelik is die verwesenliking van die oogmerke van kommunisme (soos

omskryf in Art. 1 (1) (ix) van bedoelde Wet) bevorder, bepleit, aangeraai of aangemoedig het.

Op die 28e Julie 1952 het 'n paar honderd nie-blankes in die Winstonsaal, Worcester, vergader. Appellant was voorsitter. By hom op die verhoog was etlike nie-blankes o.a. 'n naturel by name Mposa. Appellant self het die gehoor toegesprek. Hy het ook Mposa aan die woord gestel en hom daarna nie slegs bedank nie maar ook beaam wat hy gesê het. Destyds het daar in die magistratuurshof te Worcester etlike sake gedien waarin nie-blankes tereg gestaan het op aanklagtes dat hulle die apartheidswette oortree het. Sommige van die sake was reeds afgehandel en etlike veroordeeldes was nog in die gevangenis om hulle straf uit te dien.

In sy redevoering het Appellant gesê:-

"Ek vra vir vrywilligers om vorentoe te kom om die apartheid wette van die regering te breek. Ons moet soos een man saamstaan. Geen moeilikheid

sal ons laat terugdeins nie. Ons en U het groot dinge gedoen. U moet volhou."

Mposa het ook 'n beroep op die gehoor gedoen om as vrywilligers na vore te kom en te onderneem om die wette te skend. Hy het gesê:-

"Elke vrywilliger, die hele wereld se oë is op U. Julle kan Suid-Afrika verlos. Die vrywilligers wat teruggekeer het, - ek is bly hulle is gewillig om weer te gaan. Die vrywilligers gaan weer en moet weer tronk toe. Dit is ons land. Die boere het die land geroof. Hulle het ons die Bybel getoon en gesê ons moet bid. Terwyl ons gebid het het hulle Suid-Afrika onder ons uit gesteel.

Die apartheid by die poskantoor is in twee dele. Ons wil hê die pos moet 'n publieke plek wees. Die apartheid lyk ons nie.

Ons is nog nie besig met die ding wat ons regtig druk nie. Die pas~~se~~ is nog swaar vir ons die passe moet te Worcester en orals tot niet gemaak word."

Uit hierdie gesegdes en die omstandighede waarin dit gesê is het die Magistraat die gevolgtrekkings gemaak dat die appellant -

(1) "advocated, advised or encouraged his audience to commit unlawful acts, namely to contravene legislation

4/ relating

relating (a) to the separate facilities provided for the exclusive use of Europeans or non-Europeans on trains, railway stations and in post offices; and (b) to the carrying of passes and permits by Natives;"

(2) advocated, advised or encouraged a scheme which aimed at bringing about political, industrial, social or economic changes within the Union by unlawful acts or omissions."

Mnr. Molteno, namens appellant, het betoog dat blykens die feite nóg appellant nóg Mposa skending van wette soos in die klagtestaat bedoel bepleit het. Dat hulle dit wel gedoen het blyk so duidelik dat nadere bespreking oorbodig sou wees. As gevolg van hulle toesprake het toehoorders ook na vore gekom en hulle aangemeld as vrywilligers om die wette te skend, Trouens dit is moeilik om te begryp hoe appellant en Mposa hulle bedoelings duideliker kon stel.

Indien dit so is, het Mnr. Molteno betoog, dan is die skuldigbevinding nog 'n mistasting want die Kroon het nie bewys nie dat appellant of Mposa wetsongehoorsaamheid aan die gehoor voorgestel het as

'n plan om veranderinge in die Unie te weeg te bring, soos bedoel in Art. 1 (1) (ix) van die Wet. Voorts, so gaan die argument, moet die Kroon bewys dat die gehoor tot die gevolgtrekking gekom het dat 'n "plan" aan hulle voorgelê word om daardie doelstellings te verwesenlik.

Daardie argument kan nie opgaan nie.

Eerstens blyk dit duidelik uit die toespraak van die appellant wat sy doelwit was. Bybedoelings kan hom natuurlik ook beweeg het: om sy griewe onder die kalklig te stel; om die gevoelens en gewetes van belangstellers aan te wakker. Maar sy hoofdoel was om deur ongehoorsaamheid aan die wet die owerheid in verleentheid te bring en te laat swig. Dit is ook duidelik dat sy gehoor sy plan begryp het, soos blyk uit hulle reaksie. Maar selfs as ek hierin dwaal kan die argument nie opgaan nie. Luidens Art. 11 (b) van die wet is aan 'n misdryf skuldig hy wat "die verwesenliking van so 'n oogmerk (d.w.s. van kommunisme) of enige doen of late wat bereken is om so 'n oogmerk te bevorder, bepleit, aanraai, verdedig

of aanmoedig". Artikel 1 (1) (ix) daarenteen bepaal
 wat onder meer die oogmerke van kommunisme is. Benewens
 die algemene kentekens van daardie leer of ewel omskryf
 die wetgewer dan meer besondere verskynsels daarvan,
 o.a. 'n plan wat bepaalde veranderings in die Unie beoog
 deur onwettige doen of late. Dit lê voor die hand dat
 mens die verwesenliking van een van die gelaakte oogmerke
 kan bevorder, bepleit, verdedig of aanmoedig sonder om die
 kind by sy naam te noem. Mens kan dit ook doen

6/ sonder

sonder dat die gepeupel wat bea#bei word die geringste besef het van die werklike doel van die persoon wat aanpor. Die geskiedenis van die vroegste tye tot vandag bring talle van voorbeelde van demagoge wat die volk opgerui het, maar slu genoeg was om hulle werklike doelwit te verheel. Uit die klassieke dink mens aan Sinon en die val en verwoesting van Troje.

Artikel 11 (b) van Wet No. 44 van 1950

bepaal nie dat die bevorderaar van kommunisme (soos in die ~~Wet~~ omskrywe) skuldig is slegs indien hy van die dakke verkondig wat hy in die skild voer. Eweneens is dit onverskillig hoe sy gehoor op sy aanhitsing reageer. Die wet wil verleiers beteuel, nie die botheid of lompheid van 'n aspirant-verleier bestraf nie. 'n Soortgelyke argument is aangevoer in die saak R. v. Sisulu and Others, (1953 (3) .S.A. 276). Daar was die pleidooi dat sekere dade wat oenskynlik deur die woorde van die ~~Wet~~ verbod gedek word nie strafbaar is nie uit hoofde van die subjektiewe reaksies wat die wetskending bereken is in die wetgewers - nie die toehoorders nie - teweeg te bring, of, andersins, op grond van die wyse waarop die

beoogde veranderinge sou aangebring word. Daarop het my broeder Groenberg gesê (bl. 290) :

"In this Court the distinction between acts covered by the paragraph (wat die verbod inhou) and those falling outside it was sought to be based on the reaction produced or intended to be produced by these acts on the mind of the legislators; it was said that, although an act or a threat that was intended to produce terror in the legislators and thus to cause a legislative change might fall within the paragraph, one that was intended to move the legislators by pity or a realisation of the justice of the cause of those responsible for the act would not be covered. It is sufficient to say that there is no warrant for this distinction."

Voorts het Mnr. Molteno aangevoer dat iemand nie strafpligtig is nie indien hy 'n plan bevorder om die herroeping van een ^e ~~wat~~ teweeg te bring deur ongehoorzaamheid aan ander wette te bepleit. Die onderhawige wet vereis nie so 'n oorsienstemming nie tussen onwettige doen en late ~~was~~ aan die een kant en die begeerde verandering aan die ander kant. Die wetgewer het klaarblyklik uitgegaan van die standpunt dat beplande en grootskeepse wetskending ernstige gemeenskadelike ^{gevolge} kan hê alhoewel daar geen logiese verband bestaan nie tussen die wette wat volgens die gewraakte plan oortree moet word en die beoogde veranderinge ten aansien van politieke, nywerheids-, maatskaplike

of ekonomiese toestande. Dit lê voor die hand dat daar dikwels geen direkte verband bestaan nie tussen 'n dwangmiddel en wat sy aanwending moet bewerkstellig.

Lysistrata het geen wapentuig ~~aan~~ vernietig nie.

Die "Militant Suffragettes" wat in die tienderjare van hierdie eeu Londen op horings geneem het wou nie die wette op brandstigting en aanranding verander nie, maar iemand wat vandag in Suid-Afrika hulle voorbeeld wil volg sal hom ongetwyfeld besondig aan oortreding van die Wet.

Trouens in die geval Sisulu (supra) het Appêlregter Greenberg (bl. 290) reeds aangestip dat die inslag van die verbod nie beperk kan word nie deur bespiegeling omtrent die opset van die wetgewer, gebaseer op die nie al te afkeurenswaardige dryfvere en oogmerke van 'n beskuldigde of op die disharmonie tussen daad en beoogde gevolg.

Die appêl teen skuldigbevinding op die 2de aanklag kan nie slaag nie.

Die 4de aanklag is soortgelyk met die 2e. Dit slaan op 'n vergadering gehou te Worcester op die 11de September, 1952. Die konjunktuur van omstandighede was nog dieselfde as tydens die gebeurtenisse waarop die 2e aanklag slaan.

Die appellant het die byeenkoms toegesprek

en gesê:

"U weet die stryd was verklaar van nie-blanke teen
blanke; nie juis dit nie, maar teen die wette.
Ons ideaal is om gelyke regte te kry en ons sal dit
kry. Die paswette, die groepsgebiedewette, die
onderdrukking van kommunisme en plakkerswette en

8/ lokasie

lokasie regulasies, moet mee weggedoen word. Malan het gesê hy sal die vuurwapens gebruik. Hy besef die witman se baasskap sal ten gronde gaan. Laat hulle maar nog 'n rukkie aangaan. Wanneer die nie-blankes hierdie land regeer sal dit met die blanke man gaan soos met Koning Farouk. Hulle sê hulle vrees kommunisme. Die hele Ooste het opgestaan en 'n koue oorlog verklaar teen die Weste. Hulle wil hulle eie regering en regte hê. Witman se regering meen net verdrukking."

Om propaganda te maak vir die herroeping van wette is in sigself natuurlik geen misdryf nie. Die stryd waaraan appellant sy gehoor herinner het was egter nie net 'n propagandaveldtog nie. Uit die konjunktuur van omstandighede waarna ek reeds verwys het is dit duidelik dat die fase van die stryd wat spreker geloof en aangemoedig het in begrip was om op Worcester af te speel. Die strydplan was om verset teen die regering aan te teken deur wetsoortreding. Die opset om sekere politieke of sosiale veranderinge in die Unie daardeur te bewerkstellig blyk duidelik uit die aangehaalde gesegdes. Daarbenewens het appellant 'n vrou, Osa Dawood, aan die woord gestel. Sy het gesê:

"Dit help nie ons gaan praat en niks doen nie. Ons moet saamstaan. Ek vra nou vrywilligers om aan te sluit om die apartheidswette te breek."

Die magistraat het bevind dat appellant se oogmerke met sy toespraak was om die byeenkoms vatbaar te maak vir aanvaarding van Dawood se uitnodiging. Ek kan nie sê dat die magistraat daarin gedwaal het nie. Appellant het hom klaarblyklik vereenselwig met die uitlatings van Dawood. Hy was voorsitter. Toe vrywilligers aanbied om die wette te skend in 'n vergadering wat onder sy beheer gestaan het, het hy die aanbiedinge nie van die hand gewys nie. Ook in hierdie geval kan die appêl teen die skuldigbevinding nie slaag nie.

Mnr. Molteno het aangevoer dat die opgelegde straf onredelik swaar is. Ek moet toegee dat indien ek in hierdie saak in eerste instansie op die regsbank was ek geneig sou gewees het om 'n opgeskorte vonnis te vel - eerstens omdat so 'n vonnis met sy spoorslagse, ~~standaardelike~~ strafbedreiging meer doeltreffend is; tweedens omdat gevangenisstraf in misdrywe van hierdie aard vaak die misdadiger tot martelaar en held

verhef in die oë juis van dies wat afgeskrik moet word.

Die straf wat ek sou opgelê het is egter nie die maatstaf in appèl nie. Voordat hierdie hof kan ingryp moet hy oortuig wees dat die opgelegde straf onregmatig of onredelik is of dat die hof van eerste instansie gedwaal het in die motivering van die strafaanslag.

In welke ernstige lig die wetgewer hierdie misdaad beskou het blyk uit die feit dat hy met gevangenisstraf vir 'n tydperk van hoogstens tien jaar gedreig het. Daarenteen het Mnr. Molteno aangevoer dat hierdie saak na 'n magistraatshof met beperkte regsbevoegdheid terugverwys is. Ek kan egter nie insien nie hoe die erns waarmee die wetgewer 'n misdryf beskou deur die goeddunk van die Prokureur-Generaal beïnvloed kan word. Mnr. Molteno het ook daarop gewys dat die maksimum strawwe wat opgelê kan word vir oortreding van die wette waarvan appellant die skending bepleit het taamlik lig is. Daardie oorweging kan nie deurslag gee nie. Dit spreek vanself dat die persoon wat planmatig 'n grootskeepse

wetsverydeling nastreef 'n swaarder misdryf' pleeg as een
van sy bokkerlinge wat 'n verkeersregulasie oortree.

Die appèl word van die hand gewys.

J. D. Heuer.

Centlivres, H.R.
Schreiner, R.A.
Hoexter, R.A.
Fagan, R.A.

} concur.